

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. RvVb/A/1516/0004 van 8 september 2015
in de zaak 1213/0339/A/2/0319

In zake:

1. de heer **Brecht SENTOBIN**
2. mevrouw **Tine REYNAERT**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaten Marc D'HOORE en Gregory VERMAERCKE
kantoor houdende te 8200 Brugge, Dirk Martensstraat 23
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partijen

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **WEST-VLAANDEREN**

vertegenwoordigd door:
de heer Axel VAN RIE

verwerende partij

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld met een aangetekende brief van 24 januari 2013, strekt tot de vernietiging van de beslissing van de deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen van 6 december 2012.

De deputatie heeft het administratief beroep van de verzoekende partijen tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Hooglede van 7 augustus 2012 ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

De deputatie heeft aan de verzoekende partijen een stedenbouwkundige vergunning geweigerd voor het plaatsen van een omheining.

De bestreden beslissing heeft betrekking op een perceel gelegen te 8830 Gits (Hooglede), Driewegenstraat 21 en met als kadastrale omschrijving afdeling 2, sectie C, nummer 004D2.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en heeft het originele administratief dossier neergelegd. De verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 18 februari 2014, waar de vordering tot vernietiging werd behandeld.

Kamervoorzitter Hilde LIEVENS heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Gregory VERMAERCKE die verschijnt voor de verzoekende partijen en de heer Axel VAN RIE die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en het Besluit van de Vlaamse Regering van 13 juli 2012 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen (Procedurebesluit) zijn toegepast.

De uitdrukkelijke verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de VCRO hebben betrekking op de tekst van deze artikelen zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de voorliggende vordering.

III. FEITEN

1.

Op 26 september 2011 werd een proces-verbaal opgemaakt voor het plaatsen van een afsluiting zonder vergunning. Uit de gegevens verschaft door de verzoekende partijen weigerde het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Hooglede een eerste regularisatieaanvraag voor de afsluiting op 21 februari 2012.

2.

Op 24 april 2012 (datum van het ontvangstbewijs) dienen de verzoekende partijen bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Hooglede een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor “regularisatie omheining”.

Het perceel is volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 17 december 1979 vastgestelde gewestplan ‘Roeselare-Tielt’, gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

Het perceel is niet gelegen in een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling.

Het departement Landbouw en Visserij, afdeling Duurzame Landbouwonwikkeling brengt op 25 mei 2012 een gunstig advies uit.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Hooglede verleent op 19 juni 2012 een ongunstig advies:

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Hooglede weigert op 7 augustus 2012 een stedenbouwkundige vergunning aan de verzoekende partijen. Het college motiveert zijn beslissing als volgt:

“... ”

Op 14.11.2011 werd door de aanvrager reeds een aanvraag tot het bekomen van een stedenbouwkundige vergunning ingediend voor het plaatsen van een omheining (regularisatie). Deze aanvraag werd door het schepencollege geweigerd in zitting van 21.2.2012. Op heden wordt door de aanvrager identiek dezelfde aanvraag ingediend

doch met een meer uitgebreide motivatienota.

Het ongunstig advies van het schepencollege dd. 17.1.2012 blijft echter behouden.

De afsluiting is hoger dan een “standaard”afsluiting. Over een lengte van 33,30 m heeft de afsluiting een hoogte van 2,90 m en staat ze ingeplant tot tegen de rooilijn; over een lengte van 11,90 m staat ze op een afstand van 4,20 m van de rooilijn en is de hoogte 3,90 m. er is ook groen voorzien.

In principe dienen voortuinen zo veel mogelijk open gehouden te worden. In het landschappelijk waardevol agrarisch gebied met zijn open en verspreide bebouwing ontstaat op deze plaats een gesloten, volumineus geheel vanaf de straatzijde. De afsluiting is te hoog en doet afbreuk aan de goede ruimtelijke ordening. een aangepast plan met bijvoorbeeld een lagere afsluiting ter hoogte van de zijgevel en een open afsluiting of een haag in de voortuin is aangewezen.

...”

De verzoekende partijen tekenen tegen deze beslissing op 31 augustus 2012 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 25 oktober 2012 om dit beroep ongegrond te verklaren en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren op grond van de volgende beoordeling:

“...

Het landelijk gebied is typisch voor de Driewegenstraat. In het beroepsschrift wordt opgeworpen dat de omheining gezien moet worden als een uitvoering van de verplichtingen uit de milieuwetgeving alsook als een uitvoering van het opgelegde beplantingsplan.

Vooreerst verwijst de raadsman naar artikel 5.2.1.5.§ 5. van het Besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (VLAREM II). Dit artikel luidt als volgt: “Tenzij anders bepaald in de milieuvergunning wordt langsheen de randen van de inrichting een groenscherm van minstens 5m breedte aangelegd. Het groenscherm bestaat uit streekeigen laag- en hoogstammige dichtgroeïende gewassen. De exploitant neemt de nodige maatregelen om zo snel mogelijk een efficiënt groenscherm te bekomen. Voor nieuwe inrichtingen wordt het groenscherm aangeplant zodra de bouwwerken dat toelaten en het plantseizoen is aangebroken. Indien geen bouwwerken worden uitgevoerd, wordt het groenscherm aangeplant in het eerste plantseizoen dat bij de aanvang van de uitbating aansluit.”

Deze stelling roept serieuze bedenkingen op. Waarom dient de exploitatiewoning afgesloten met zo’n hoge omheining? Het begrip “randen” omschreven in bovenstaand artikel is in deze aanvraag bijzonder ruim geïnterpreteerd, gezien de loodsen en mestverwerkingsinstallaties achter de woning liggen. Bovendien wordt in dit artikel verwezen naar een minimum breedte van 5m groenscherm. Deze afsluiting kan echter bezwaarlijk beschouwd worden als een groenscherm!

Op het goedgekeurd beplantingsplan zijn enkel aanplantingen voorzien op de zij- en achter kavelgrenzen. Naast de exploitantenwoning staat enkel aan de rechterzijde een haag getekend. Op het plan staat nergens beplanting of een afsluiting, waardoor de woning aan de straatzijde wordt afgesloten met de achterliggende loodsen. De

zogenaamde voortuin van het bedrijf wordt opengehouden, waardoor het landelijk karakter wordt versterkt. Bijgevolg is de stelling dat het ontwerp een uitvoering is van het opgelegd beplantingsplan weerlegd.

Er kunnen enkele bedenkingen worden gemaakt over de drie hoogstambomen, die voorzien worden in de betonverharding. Een plantgat van 60x60cm is onvoldoende breed voor de groei van een hoogstamboom. Waarom wordt de betonverharding niet volledig uitgebroken en eventueel lage bodembekkende planten of een haag als onderbegroeiing voorzien? Volgens het grondplan bedraagt de kroonbreedte 2,5m van de hoogstamboom, dit is voor een Lindeboom erg gering, tenzij de aanvrager een bepaalde cultivar voor ogen heeft. De specifieke soortenkeuze is echter niet vermeld op het plan. De exacte soortenkeuze staat enkel voor de houtkanten op het plan.

In het beroepsschrift wordt tevens opgeworpen dat er visueel geen verschil is tussen een volledig begroeide draadafsluiting en een traditionele strak geschoren, niet vergunningsplichtige haag. Deze stelling dient echter genuanceerd. Deze aanvraag situeert zich in een landelijke context en niet in een sterk verdicht stedelijk weefsel, waar een paal en draadconstructie begroeid met klimop vaak voorkomt. Om het landelijk karakter te versterken kan beter gebruik worden gemaakt van streekeigen hagen, die ook nog doorzichten bieden naar het achterliggend landschap.

Bovendien is het in dit ontwerp bijzonder vreemd dat er achter de semi-groenblijvende ligusterhaag een bijkomende paal- en draadconstructie wordt voorzien. De exploitantenwoning is al volledig afgesloten van de straat.

Zoals het college van burgemeester en schepenen terecht opmerkt dienen voortuinen zoveel mogelijk open gehouden. Door deze enorm hoge afsluiting aan de straatzijde te voorzien, ontstaat op deze plek een serieuze gesloten wand, waardoor het oorspronkelijk open en landelijk karakter geschonden wordt.

Tenslotte wordt in het beroepsschrift opgeworpen dat deze omheining dient ter bescherming van de privacy van de aanvragers, gezien ze gevisieerd worden door enkele burens.

Het kan begrepen worden dat de aanvragers hun terrein wensen af te bakenen, maar deze moet ook ruimtelijk mogelijk zijn. Een groenblijvende haag biedt toch ook heel wat privacy.

Kortom het is ruimtelijk niet aangewezen om over een afstand van zo'n 45m een afsluiting met heidematten en klimop, een schuifpoort en een brievenbus van dergelijke hoogte te voorzien.

Het is aangewezen dat de hoogte van de constructies beperkt wordt tot 2m. Volgens het zogenaamd vrijstellingsbesluit zijn afsluitingen tot een hoogte van twee meter in de zij- en achtertuin zelfs vrijgesteld van een vergunning. Het is aangewezen dat aanvrager een lage, al dan niet groenblijvende haag in combinatie met bomen of heesters in de voortuin voorziet zodat er terug een open karakter in het straatbeeld ontstaat. De schuifpoort kan maximaal 2m zijn, alsook de brievenbus dient beperkt te worden tot 2m hoogte.

Bijgevolg kan geconcludeerd worden dat voorliggend ontwerp **in strijd is met de goede ruimtelijke ordening**.

...

Na de hoorzitting van 30 oktober 2012 beslist de verwerende partij op 6 december 2012 om het beroep ontvankelijk doch ongegrond te verklaren en een stedenbouwkundige vergunning te weigeren. De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

“ ...

Tijdens de hoorzitting verduidelijkt aanvrager dat de aanvraag niet wordt gemotiveerd vanuit het beplantingsplan bij de milieuvergunning maar dat de omheining enkel wordt geïntegreerd in het beplantingsplan. Verder wordt er gesteld dat de woning niet los mag worden gezien van het bedrijf en dat het geheel moet worden gebufferd en dat het vrijstellingsbesluit beperkt is tot een stedelijke context waardoor het gelet op de ligging van de bouwplaats in agrarisch gebied niet als referentie kan worden gebruikt.

De deputatie stelt vast dat, los van de vraag of de omheining dient te worden beschouwd als een onderdeel van de realisatie van het beplantingsplan dat bij de milieuvergunning is gevoegd, de aanvraag de schoonheidswaarde van het landschap in gevaar brengt. In dergelijke gebieden moet er in het bijzonder worden op toegezien dat afsluitingen een meerwaarde bieden voor het landschap. In zijn geheel is er sprake van een 45m lange afsluiting met heidematten en klimop met een hoogte van 2,9m. Het betreft hier een type afsluiting waarvoor vaak wordt gekozen in een stedelijke context. Zoals aanvrager ook stelt betreft het hier geen stedelijke context maar een landelijke omgeving. De nood aan privacy kan worden begrepen maar de wijze waarop deze wordt gecreëerd dient te worden afgestemd op de omgeving. De deputatie stelt net als de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar vast dat het gebruik van streekeigen hagen de landschappelijke omgeving ondersteunt en versterkt, dat een dergelijke afsluiting voldoende doorzichten biedt naar het landschap maar er terzelfdertijd toch ook tegemoet wordt gekomen aan de nood aan privacy.

In tegenstelling tot wat aanvrager stelt is het vrijstellingsbesluit niet louter gericht op een stedelijke omgeving. Daarenboven verwijst de provinciaal stedenbouwkundig enkel naar het feit dat bepaalde afsluitingen vrijgesteld zijn van vergunning, het betreft hier geenszins een verplichting voor aanvrager om zich te beperken tot een vorm van afsluiting die vrijgesteld is van vergunning. De afsluitingen die vrijgesteld zijn van vergunning danken dit aan het feit dat hun ruimtelijke impact, ongeacht de bestemmingszone, beperkt is. De afsluiting die het voorwerp van de aanvraag uitmaakt heeft echter geenszins een beperkte ruimtelijke impact, in die zin dient er dan ook te worden gezocht naar een andere vorm afsluiting waarvan de impact beperkt(er) is en er aansluiting wordt gevonden bij de landelijke context van de bouwplaats.

Onder toevoeging van deze opmerkingen treedt de deputatie de beoordeling van de aanvraag op het vlak van de goede ruimtelijke ordening zoals gemaakt door de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar om de daarin vermelde redenen bij en maakt zij deze tot de hare.

De aanvraag is niet verenigbaar met de goede ruimtelijke ordening.

...”

Dit is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

V. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Enig middel

Standpunt van de partijen

1.

In dit middel roepen de verzoekende partijen de schending in van artikel 11.4.1 en 15.4.6.1 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen (Inrichtingsbesluit), artikel 4.3.1 en 4.7.23 VCRO, de motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en de schending van een aantal beginselen van behoorlijk bestuur zoals het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partijen voeren aan dat nergens in de bestreden beslissing, noch in het advies van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar op concrete en afdoende wijze het 'esthetisch criterium', gelet op het landschappelijk waardevol agrarisch gebied, wordt beoordeeld.

Zij stellen dat de bestreden beslissing onder de noemer van 'goede ruimtelijke ordening' zich tot een loutere typeformulering beperkt waarbij wordt gesteld: *"een afsluiting met heidematten en klimop, schuifpoort en brievenbus over een hoogte van 2,9m impliceert een aantasting van de schoonheidswaarde van het landschap"*.

De verzoekende partijen stellen dat de afsluiting afgewerkt wordt met klimop, zodat er niet het minste verschil zal vast te stellen zijn met een traditionele strak geschoren haag en dat de afsluiting geplaatst werd achter een reeds bestaande haag zodat, eens deze haag volgroeid zal zijn, de achterliggende afsluiting dan ook niet meer zichtbaar zal zijn. Zij verwijzen ook naar het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar die ook vaststelt dat de woning door de haag al volledig afgesloten is van de straat.

De verzoekende partijen vragen zich af in welke mate dergelijke achterliggende afsluiting 'überhaupt' in strijd kan zijn met een beweerde landschapswaarde van de omgeving. De bestreden beslissing biedt hierop niet het minste concreet antwoord.

De verzoekende partijen voeren tevens nog aan dat de afsluiting zich op de uiterste grens van het landschappelijk waardevol agrarisch gebied met het agrarisch gebied bevindt en dat op het linker aanpalend perceel zelfs een vrij omvangrijk serrebedrijf aanwezig is. De bestreden beslissing stelt zelf dat de omgeving gekenmerkt wordt door verspreide bebouwing. Volgens de verzoekende partijen tonen de foto's van de afsluiting aan dat er van aantasting van enige landschapswaarde geen sprake kan zijn. De verzoekende partijen benadrukken dat het advies van Landbouw en Visserij onvoorwaardelijk gunstig is.

De verzoekende partijen stellen dat het niet volstaat louter te verwijzen naar een standpunt van de vergunningverlenende overheid in eerste aanleg zonder zich daarbij een eigen oordeel te vormen en/of uitdrukkelijk te motiveren waarom men zich hier al dan niet bij aansluit. Zij merken daarbij op dat deze beoordeling foutief is aangezien er geenszins sprake was van een 'oorspronkelijk open en landelijk karakter'. De verzoekende partijen stellen dat de bedrijfswoning aan de straatzijde staat en op zich reeds een uitkijk naar het achterliggende gebied verhindert, de betrokken afsluiting wijzigt daaraan niets.

2.

De verwerende partij antwoordt hierop dat de verzoekende partijen aansturen op een inhoudelijke herbeoordeling van de aanvraag met betrekking tot de verenigbaarheid van de aanvraag met de goede ruimtelijke ordening. De verwerende partij stelt dat de Raad zich niet kan mengen in opportuniteitskritiek.

De verwerende partij stelt dat zij de toetsing omtrent de vraag of de aanvraag de schoonheidswaarde van het landschap niet in het gedrang brengt op omstandige wijze heeft gemotiveerd. Dat de verzoekende partijen het niet eens zijn met deze wijze en zich ergeren aan de landschappelijke waardevolle inkleuring door het gewestplan verandert hier niets aan. De bestreden beslissing stelt duidelijk dat de aanvraag geen betrekking heeft op een stedelijke context maar wel op een landelijke context waar met klimop begroeide paal – en draadconstructies sowieso vreemd ogen, gelet dan nog eens op de hoogte en de lengte van de afsluiting, waardoor er onmiskenbaar sprake is van een in het oog springende gesloten wand zonder enig doorzicht naar de landschapsomgeving, zoals tevens wordt geïllustreerd door de foto's van het administratief dossier. De verwerende partij stelt dat uit de foto's blijkt dat een gedeelte van de afsluiting nagenoeg even hoog is als de kroonlijst van de woning, het perceel krijgt daardoor de allures van een versterkte burcht in landelijk gebied.

De verwerende partij merkt tevens op dat de verzoekende partijen het geweer van schouder blijven veranderen: eerst kaderde de afsluiting zogezegd in functie van de afgeleverde milieuvergunning, terwijl tijdens de hoorzitting werd toegegeven dat de afsluiting louter omwille van privacy werd geplaatst en nu erkennen de verzoekende partijen dat er eigenlijk al een haag staat met een visueel gelijkaardige impact.

De verwerende partij stelt tenslotte dat het advies van het Agentschap Landbouw en Visserij uitdrukkelijk stelt dat de aanvraag de landbouwbelangen niet in het gedrang brengt, terwijl over het esthetisch criterium geen uitspraak wordt gedaan.

3.

In hun wederantwoordnota stellen de verzoekende partijen nog dat de Raad in het kader van zijn legaliteitsbeoordeling rekening dient te houden met de in de bestreden beslissing opgenomen motieven, ten einde na te gaan of de verwerende partij haar appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend en meer bepaald of de verwerende partij daarbij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij deze correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot de bestreden beslissing is kunnen komen.

Zij stellen dat zij de Raad niet verzoeken zich uit te spreken over de vraag of de locatie al dan niet terecht landschappelijk waardevol werd ingekleurd, wel verzoeken zij vast te stellen dat het esthetisch criterium niet afdoende werd beoordeeld. Zij merken daarbij op dat de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat de ruime omgeving wordt gekenmerkt door verspreide bebouwing omgeven door weiden en akkerland met op het linker aanpalend perceel een serrebedrijf, doch daarbij de exploitatiewoning en landbouwgebouwen van de verzoekende partij compleet buiten beschouwing laat.

Beoordeling door de Raad

1.

Er wordt niet betwist dat het perceel van de aanvraag gelegen is in landschappelijk waardevol agrarisch gebied: de artikelen 11.4.1 en 15.4.6.1 van het Inrichtingsbesluit zijn van toepassing.

Artikel 11.4.1 van het inrichtingsbesluit luidt als volgt:

“De agrarische gebieden zijn bestemd voor de landbouw in de ruime zin. Behoudens bijzondere bepalingen mogen de agrarische gebieden enkel bevatten de voor het bedrijf noodzakelijke gebouwen, de woning van de exploitanten, benevens verblijfsgelegenheid voor zover deze een integrerend deel van een leefbaar deel van een leefbaar bedrijf uitmaakt, en eveneens para-agrarische bedrijven.....”

Art. 15.4.6.1. van het inrichtingsbesluit luidt als volgt:

“De landschappelijk waardevol agrarische gebieden zijn gebieden waarvoor bepaalde beperkingen gelden met het doel het landschap te beschermen of aan landschapsontwikkeling te doen. In deze gebieden mogen alle handelingen en werken worden uitgevoerd die overeenstemmen met de in grondkleur aangegeven bestemming, voor zover zij de schoonheidswaarde van het landschap niet in het gevaar brengen.”

Uit de samenlezing van deze voorschriften volgt dat de toelaatbaarheid van bouwwerken in landschappelijk waardevolle agrarische gebieden op grond van **een tweevoudig criterium** moet worden getoetst: 1) een planologisch, hetwelk veronderstelt dat de vergunningverlenende overheid nagaat of de te vergunnen werken in overeenstemming zijn met de bestemming agrarisch gebied, en 2) een esthetisch, hetwelk inhoudt dat bedoelde werken in overeenstemming moeten kunnen worden gebracht met de eisen ter vrijwaring van het landschap. De toetsing van de aanvraag aan het esthetisch criterium dient in concreto en op een zorgvuldige wijze te gebeuren.

De planologische verenigbaarheid met de basisbestemming van het agrarisch gebied staat niet ter discussie.

2.

De verwerende partij oordeelt in de bestreden beslissing dat de afsluiting met heidematten en klimop, schuifpoort en brievenbus een aantasting impliceert van de schoonheidswaarde van het landschap. De verzoekende partijen houden voor dat de bestreden beslissing geen afdoende motieven voor deze conclusie bevat.

De motiveringsplicht die op de verwerende partij rust impliceert niet dat zij, als vergunningverlenend bestuursorgaan, alle tot staving van het administratief beroep aangevoerde middelen of argumenten rechtstreeks en punt na punt moet beantwoorden, noch is zij gebonden door de motivering van de bestreden beslissing van het college van burgemeester en schepenen.

Om te voldoen aan de formele motiveringsplicht is het voldoende dat de genomen beslissing duidelijk aangeeft op welke overwegingen de verwerende partij zich heeft gesteund om de beslissing al dan niet te verlenen.

De bestreden beslissing dient dan ook de motieven aan te geven waarom de aanvraag de schoonheidswaarde van het landschap in het gedrang brengt.

Deze motieven moeten in feite juist en in rechte pertinent zijn. Ze moeten op een duidelijke en afdoende wijze weergeven waarom de bevoegde overheid tot die beslissing is gekomen, zodat de Raad, bij de uitoefening van zijn legaliteitstoezicht kan nagaan of de vergunningverlenende overheid de haar terzake toegekende appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend, met name of zij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en of zij deze correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen.

In de bestreden beslissing wordt overwogen dat de afsluiting een type afsluiting betreft dat voorkomt in een stedelijke context terwijl het hier geen stedelijke context maar een landelijke omgeving betreft. Daarbij wordt nog gesteld dat de afsluiting geenszins een beperkte ruimtelijke impact heeft en dat naar een andere vorm van afsluiting dient te worden gezocht waarvan de impact beperkt(er) is en er aansluiting wordt gevonden bij de landelijke context van de bouwplaats:

“De deputatie stelt vast dat, los van de vraag of de omheining dient te worden beschouwd als een onderdeel van de realisatie van het beplantingsplan dat bij de milieuvergunning is gevoegd, de aanvraag de schoonheidswaarde van het landschap in gevaar brengt. In dergelijke gebieden moet er in het bijzonder worden op toegezien dat afsluitingen een meerwaarde bieden voor het landschap. In zijn geheel is er sprake van een 45m lange afsluiting met heidematten en klimop met een hoogte van 2,9m. Het betreft hier een type afsluiting waarvoor vaak wordt gekozen in een stedelijke context. Zoals aanvrager ook stelt betreft het hier geen stedelijke context maar een landelijke omgeving. De nood aan privacy kan worden begrepen maar de wijze waarop deze wordt gecreëerd dient te worden afgestemd op de omgeving. De deputatie stelt net als de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar vast dat het gebruik van streekeigen hagen de landschappelijke omgeving ondersteunt en versterkt, dat een dergelijke afsluiting voldoende doorzichten biedt naar het landschap maar er terzelfdertijd toch ook tegemoet wordt gekomen aan de nood aan privacy.

In tegenstelling tot wat de aanvrager stelt is het vrijstellingsbesluit niet louter gericht op een stedelijke omgeving. Daarenboven verwijst de provinciaal stedenbouwkundig enkel naar het feit dat bepaalde afsluitingen vrijgesteld zijn van vergunning, het betreft hier geenszins een verplichting voor de aanvrager om zich te beperken tot een vorm van afsluiting die vrijgesteld is van vergunning. De afsluitingen die vrijgesteld zijn van vergunning danken dit aan het feit dat hun ruimtelijke impact, ongeacht de bestemmingszone, beperkt is. De afsluiting die het voorwerp uitmaakt heeft echter geenszins een beperkte ruimtelijke impact, in die zin dient er dan ook te worden gezocht naar een andere vorm afsluiting waarvan de impact beperkt(er) is en er aansluiting wordt gevonden bij de landelijke context van de bouwplaats.”

In het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar, waarbij de bestreden beslissing zich uitdrukkelijk aansluit, wordt nog gesteld dat door de enorm hoge afsluiting aan de straatzijde te voorzien, een serieuze gesloten wand ontstaat, waardoor het oorspronkelijk open en landelijk karakter geschonden wordt:

“Zoals het college van burgemeester en schepenen terecht opmerkt dienen voortuinen zoveel mogelijk open gehouden. Door deze enorm hoge afsluiting aan de straatzijde te voorzien, ontstaat op deze plek een serieuze gesloten wand, waardoor het oorspronkelijk open en landelijk karakter geschonden wordt.

3.

Het komt de Raad niet toe zijn beoordeling van de bestaanbaarheid van de aanvraag met de schoonheidswaarde van het landschappelijk waardevol agrarisch gebied in de plaats te stellen van de verwerende partij. De Raad dient wel na te gaan of de verwerende partij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen.

Uit de bovenstaande overwegingen blijkt dat de verwerende partij afdoende en concreet motiveert waarom de aanvraag de schoonheidswaarde van het landschap in het gevaar brengt.

3.1

De stelling van de verzoekende partijen dat de afsluiting met klimop wordt afgewerkt zodat er visueel niet het minste verschil vast te stellen is met een traditionele strak geschoren haag wordt in de bestreden beslissing weerlegd. In de bestreden beslissing wordt hierover gesteld dat de aanvraag zich situeert in een landelijke context en niet in een sterk verdicht stedelijk weefsel waar een paal en draadconstructie begroeid met klimop wel vaak voorkomt. De bestreden beslissing stelt nog dat in een landelijk karakter beter gebruik kan gemaakt worden van streekeigen hagen, die ook nog doorzichten bieden naar het achterliggend landschap. De Raad is van oordeel dat een afsluiting met een hoogte van 2,9 m en 3,9 m alleszins niet gelijkgeschakeld kan worden met een traditionele haag.

Uit de beschrijving van de aanvraag blijkt dat de omgeving van de aanvraag wordt gekenmerkt door een verspreide bebouwing, zoals landbouwbedrijven en zonevreemde woningen, omgeven door weiden en akkerland en dat op het linker aanpalend perceel zich een serrebedrijf bevindt.

Uit de verdere beschrijving blijkt dat het voorwerp van de aanvraag zich bevindt ter hoogte van de exploitantenwoning, tussen deze woning en de openbare weg en dat de afsluiting met poort en brievenbus zich enerzijds bevindt op een afstand van 0,6m van de rooilijn met een lengte van 33,3m en een hoogte van 2,9m en anderzijds op een afstand van 4,2m van de rooilijn over een lengte van 11,9m met een hoogte van 3,9m.

De verwerende partij heeft uitdrukkelijk afgewogen dat in landschappelijk waardevol agrarisch gebied de noodzaak van een afsluiting (vraag naar privacy) moet afgewogen worden aan de vraag naar de meerwaarde van de betrokken afsluiting voor het landschap en in het bijzonder naar de doorzichten naar het achterliggende landschap.

De verwerende partij komt, door aansluiting bij het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar, tot de conclusie dat de voorgestelde afsluiting '*een serieuze gesloten wand*' vormt die geen voldoende zicht meer geeft naar het achterliggende landschap.

3.2

De verzoekende partijen voeren ook aan dat de afsluiting achter een reeds bestaande haag werd geplaatst en dat eens de haag volgroeid is de achterliggende afsluiting niet meer zichtbaar zal zijn. Uit de foto's van de verzoekende partijen blijkt dat de afsluiting niet overal achter de bestaande haag werd geplaatst, maar op sommige plaatsen er voor, zodat de reeds bestaande haag niet meer zichtbaar is.

Uit de foto's blijkt eveneens dat de afsluiting duidelijk zichtbaar is, de afsluiting is wel degelijk een opvallend gegeven in het landschap.

3.3

Het feit dat het perceel grenst aan agrarisch gebied is doet geen afbreuk aan de ligging in landschappelijk waardevol agrarisch gebied van het betrokken perceel zelf. De verwerende partij diende de aanvraag te toetsen aan het esthetisch criterium van landschappelijk waardevol agrarisch gebied, zoals zij ook gedaan heeft.

3.4

Met de verwerende partij dient de Raad ook vast te stellen dat het advies van het departement Landbouw en Visserij, afdeling Duurzame Landbouwonwikkeling enkel stelt dat er geen landbouwbelangen in het gedrang kwamen. Dit advies doet enkel uitspraak over de overeenstemming met de agrarische bestemming maar doet geen uitspraak over de overeenstemming met de schoonheidswaarde van het gebied.

3.5

De verwerende partij kon zich aansluiten bij de stelling van het college van burgemeester en schepenen dat voortuinen zoveel mogelijk open gehouden dienen te worden. Bovendien vormt de verwerende partij hierbij een eigen beoordeling door te stellen dat *“door deze enorm hoge afsluiting aan de straatzijde te voorzien, ontstaat op deze plek een serieuze gesloten wand, waardoor het oorspronkelijk open en landelijk karakter geschonden wordt.”*. Het feit dat het perceel bebouwd is met bedrijfsstallen doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de afsluiting een serieuze gesloten wand betreft en dat de aanvraag gelegen is in een landelijke omgeving.

4.

Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te stellen dat een afsluiting met heidematten en klimop, schuifpoort en brievenbus over een hoogte van respectievelijk 2,9 m en 3,9 m een aantasting van de schoonheidswaarde van het landschap impliceert.

Dit weigeringsmotief volstaat om de bestreden beslissing te dragen.

Het enige middel is ongegrond.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het beroep is ontvankelijk maar ongegrond.
2. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 350 euro, ten laste van de verzoekende partijen.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 8 september 2015, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, tweede kamer, samengesteld uit:

Hilde LIEVENS, voorzitter van de tweede kamer,

met bijstand van

Katrien WILLEMS, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de tweede kamer,

Katrien WILLEMS

Hilde LIEVENS